

ANIL BASILI

UÇAN ANNE TERLİĞİ

ÇİZER: EDA ERTEKİN TOKSÖZ

HER YER HER YERDE

Tıknaz, hemen önünde durana gururla baktı. Daha öncekiler arasından açık ara en iyisi olacaktı. Bundan emindi. Sıra, pastayı bir şahesere dönüştürecek o son dokunuşlara gelmişti. Finale yaklaşmıştı. Düğün pastasını göreceklerin tepkilerini hayal edip duruyordu. Kim bilir neler duyacaktı?

havada asılı kaldı.

Ve...

UÇTU UÇTU!

PASTA UÇTU!

Uçmakla kalmadı, ters döndü, duvara çarptı, parçalara ayrıldı.

Tıknaaz, “O ne öyle?” diyemeden, koca bir çınar gibi devrildi.

Deyim yerindeyse ortalık toz pastaydı. Yoksa, toz duman mıydı? Tıknaaz yerdedi. Oğlu da ayakta kalakalmıştı. İkisinin de ağzı bir karış açık kalmıştı. Pastadan geriye kalanlar, ikisinin de her yerine bulaşmıştı. Ortalık da batmıştı.

“AYYYYYYYYYYYY!” diye bağırdı Tıknaaz. Yüzü oğluna dönüktü.

“Pastam patladı!”

Ağlamaya başladı. Hüngür hüngür. O hüngürdedikçe, yüzündeki krema da gözyaşlarıyla birlikte yeni yollar çiziyordu. “Anne ağlama lütfen krema...

Yüzünden akıyor!”

Evet, tam anlamıyla her yer her yerdedi. Anne oğul ilk şoku atlattığında, mutfaktaki halının artık krem karamel kıvamında olduğunu fark ettiler. İkisinin de gözleri tam karşılarında durana takılmıştı. Her şeye neden olana...

İmdat, “O ne öyle? Ne fırladı içeri?” diye sordu.

“Bu bir...” diye cevapladı Tıknaz.

“ANNE TERLİĞİ!”

Birkaç saat önce...

Yel Üfürdü Sokağında neşeli bir gündü. O küçük bahçesinde güller açan, tek katlı, şirin ahşap evin içindeyse âdeta bir gümbürtü kopuyordu. Tencereler, tavalar, kaşıklar havada uçuşuyor gibiydi. Sokaktan geçenler, pencerelere dizilen komşular ve dükkânından başını uzatan esnaf... Hepsi bu gürültünün sahibini gayet iyi tanıyordu. “Ah Tıknaz...” diyerek söze başlıyorlardı.

“Tık naz işbaşında!”

O sırada Tık naz içeride çalan her telefonla ayaklanıyordu. Haftalardır tek bir müşteri aramamıştı. Eskisi gibi işleri yolunda gitmiyordu. En azından haftada bir iki müşterinin pasta siparişi verdiği zamanları mumla arıyordu. Tekrar telefon çaldığında yine bir umutla koşturdu. Ahizeyi kaldırdığında duyduğu ses onu mutlu etmeye yetmemişti.

“Çağrı merkezinden mi arıyorsunuz?”

Arayan pasta siparişi vermek isteyen bir müşteri değildi. Olsun, en azından dertleşecek birini bulmuştu ya, diye geçirdi içinden.

“Beni aradıysanız belki derdime çare olursunuz.”

Çağrı merkezi danışmanı ile dertleşmeye başladı. İçini döküyordu. Hiç sipariş alamadığından yakınıyordu. Karşı taraf konuyu ne yapıp edip internetin hızını

yükseltmeye getirdiğindeyse Tıknaz kendine geldi. Vay uyanık, diye düşündü.

“Yok canım, teşekkür ederim. Yine ara ama! Öptüm.” dedi.

Telefonu kapattıktan sonra ortalığa dağılmış tavalara baktı ama içinden onlara elini sürmek bile gelmedi. Sandalyesine çöktü.

Pastacılıkta yılları devirmişti. Eskiden küçük bir dükkânı vardı. İnsanların ayakları çekilmeye başladıktan sonra mahalleliye küsmüşü. Büyük dükkânların kapısında sıra olanlara da gönül koymuştu. Yanlarından geçerken onlara seslenip duruyordu.

“Sizi kara listeme aldım.”

“Sana bir daha sevdiğin kurabiyeden yok!”

“SEN BİR DAHA BENİMLE HİÇ KONUŞMA.”

“Bıyıkların kurusun.”

İşler tamamen bittiğindeyse büyükbabasından yadigâr o küçük dükkânın kapısı-

na kilit vurmuş, kendi evinin bir odasını pasta atölyesine çevirmişti. Güzel pastalar çıkarabilecek her şeye hâkimdi ama... Nicedir doğru düzgün sipariş alamıyordu. Bir yanı içten içe emekli olmanın zamanı geldi, diyerek onu dürtse de hayalleri ağır basıyordu. Çocukluk hayaline bu kadar geç kavuştuğu için ona dört elle sarılıyordu. Kaldı ki, o meşhur ekşili pastanın tarifini de ondan başka bilen yoktu. O pasta bir gün herkesin diline dolanacak, midesinden içeri doluşacaktı. En büyük hayallerinden biri buydu: İmza ürününü

